

naar man har forhandlet om Jernbaner, og Karfagen har i det Væsentlige været den, at Kampen har dreiet sig om Sjælland, og der har jeg ikke saa stort lokalt Kjendskab, at jeg har kunnet finde mig opfordret til, eller finde det rigtigt at blande mig i Debatten. Her forholder det sig lidt anderledes, da man forhandler om Jernbaner paa Thyen, og jeg havde tænkt at ville udtale mig noget udførligere om denne Sag, dersom Tiden ikke var trukken saa langt ud. Nu skal jeg indskrænke mig til at sige nogle ganske faa Ord. Det er oplyst, forekommer det mig, under disse Forhandlinger, at det ikke staaer sin Prøve, naar man har villet søge at godtgjøre, at Overfarten mellem Strib og Fredericia skulde i alt Fald være ligesaa god som Overfarten mellem Middelfart og Snoghøj; og det er et af de Punkter, som jeg paa ingen Maade kan eller vil indrømme. Der har været lagt særdeles Vægt paa og navnlig af de tvende høitærede Minister, at man ikke skulde synes ringe om den lille Omvei, som vil være nødvendig for at komme til Middelfart; den vil, har man sagt, koste saa og saa meget og forarsager en Forsinkelse maaskee af en halv Time. Så, det er ganske vist, at jeg altid kan og vil være med at spare, hvad der kan spares, og jeg indrømmer, at det ogsaa kan have sin Betydning med Hensyn til Frekvensen, at man kommer saa hurtigt frem som muligt — men ere de Herrer i den Henseende konsekvente? Naar man tager Kortet over Jernbanen i Sjælland for sig, og da navnlig betragter den forønskede Jernbane, den, som den høitærede Minister særlig holder paa, saa har den den store Umbøining til Horsens; det maa ogsaa forsinke Reisen, at Banen kommer til at gaae til Horsens — men Horsens vil man dog ikke opoffre. Det kan gjerne være, at Horsens er en mere betydelig By end Middelfart, det er vel endog ganske vist; men naar man skal forhandle om en Jernbane paa Thyen, som kun kan berøre trende Kjøbstæder, og man da vil forbigaae den ene, nemlig Middelfart, og omtrent en Mil foran den bortskjære dens Opland og føre Banen over Strib til Fredericia, saa kan jeg ikke give min Stemme dertil. Ganste anderledes er det, naar der spørges om at stemme imod

Lovudkastets Overgang til anden Behandling; det staaer for mig som et Skridt, der vilde være for strengt over for en saa stor og vigtig Sag; kan den ikke bestaae Udprøven, saa maa den falde; det bliver ligesuldt tilsidst de fleste Stemmer, der skulle gjøre Udslaget, naar Lovforslaget skal vedtages. Jeg for mit Vedkommende kan ikke gaae ind paa at forandre den engang vedtagne Lov.

Liebe: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing mange Diebliske. Jeg udbad mig Ordet før i Anledning af en Pitring af den ærede Rigsdagsmand for Dønsø Amts 4de Valgkreds (N. Andersen), som det forekommer mig ikke bør staae uimodsiget. Den ærede Folkethingsmand httrede, at hvad man engang har vedtaget, skulde man ikke „let“ forandre, og at man derfor ikke skulde forandre Loven af 10de Marts 1861. Jeg er fuldkommen enig i, at uden tilstrækkelig Grund skal hverken denne Lov eller nogen anden forandres; men der blev spøjet til, at man ikke kunde forandre Loven af 10de Marts f. N. uden derved at gribe forstyrrende ind i bestaaende Retsforhold. Der skulde nemlig i Henhold til denne Lov være kjøbt og solgt Eiendomme, saaledes at Loven, dens Bestemmelser om Jernbanelinien, var bleven som et Slags Adkomst for disse Eiendomme og ikke nu, uden at forstyrre enhverede Rettigheder, kunde tages bort fra dem. Men det forholder sig slet ikke saaledes; man kan efter min Mening ikke med Frihed indbringe Loven af 10de Marts f. N. paa den Viis i de privatretlige Forhold. Det ærede Medlem spurgte, om en saadan Lov ikke burde regnes for det bedste Eiendomspapir. Nei, en Lov som denne skal slet ikke regnes for noget „Eiendomspapir“, thi den Foranstaltning, som Loven har foreskrevet, er aldeles ikke truffen for disse eller hine Enkeltes Skyld, men for det Offentliges Skyld. Indirekte, paa anden og tredie Haand, kan Foranstaltningen blive af særegen Betydning for den enkelte Private, men det er for Lovgivningsmagten uvæsentligt og ligegyldigt. Love, som angaae Besætningsforhold og Eiendomsbørder, som ordne Eiendommenes og Individernes Rettigheder og Forpligtelser, forholder det sig anderledes med, men netop den Slags Love,